

Voorbestemd

Jennifer Probst bij Boekerij:

Ik geef me over
Jouw onweerstaanbare charmes

Getrouwd met een miljonair-serie:

Het huwelijkscontract
De huwelijksval
De huwelijkskans
De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie:

Op zoek naar jou
Op zoek naar het onmogelijke
Op zoek naar geluk
Op zoek naar altijd
Op zoek naar een wonder
Op zoek naar liefde (e-only)

Onvoorwaardelijk-serie:

Overal en altijd
Wanneer je maar wilt
Alles of niets

Zomerzussen-serie:

Liefde op het strand
Verleiding aan zee
Voor altijd de jouwe

Lotsbestemming-serie:

Voorbestemd

boekerij.nl

Jennifer Probst

Voorbestemd

Deel 1 van de *Lotsbestemming*-serie

Vertaald door Hanneke van Soest

ISBN 978-90-225-9815-3
ISBN 978-94-023-2039-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Meant to Be*
Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Matt Simpkins Photography
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Triple J Publishing Inc.
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Danielle Nelson...

*Het lot heeft onze families bijeengebracht, maar
vriendschap heeft ons met elkaar verbonden.*

*Bedankt dat je zo'n belangrijk deel
uitmaakt van mijn leven.*

Vriendschap is niet noodzakelijk, net zomin als filosofie en kunst... Het heeft geen overlevingswaarde; het is eerder een van de dingen die overleven waarde geeft.

– C.S. LEWIS, *THE FOUR LOVES*

Wees niet bang; ons lot kan ons niet worden afgenomen.
Het is een geschenk.

– DANTE ALIGHIERI, *INFERNO*

Aanvaard de dingen waaraan het lot je bindt, en hou van de mensen met wie het lot je samenbrengt, maar doe dat met heel je hart.

– MARCUS AURELIUS, *OVERPEINZINGEN*

Proloog

Chiara Kennedy zag de man door de club naar haar toe lopen. Met een doelgerichte blik in zijn ogen verkleinde hij de afstand tussen hen.

Hij had een sexy uitstraling die haar meteen al was opgevallen. Zijn dikke, gitzwarte haar smeekte om vrouwenvingers. Zijn lijf was slank en sierlijk wanneer hij bewoog, gespierd zonder opgepompt te zijn. Er gonsde een aangeboren zelfvertrouwen om hem heen, maar Chiara had hem afgedaan als te arrogant, vanwege de zwerm giechelende vrouwen die hem als een dikke laag omgaf, een barrière waar ze niet doorheen wilde dringen. Hij leek hof te houden voor zijn bewonderaars en open te staan voor nieuwe leden.

Chiara wist een drankje te bemachtigen – de barman was een oude schoolvriend – en een plekje te vinden met uitzicht op de dansvloer, zodat ze mensen kon kijken. Vanwege een noodgeval op het werk waren haar vriendinnen niet komen opdagen, dus was ze van plan haar drankje op te drinken en zichzelf te vermaken met toekijken hoe liefdesrelaties op

deze drukke vrijdagavond ontstonden, uiteenvielen of ontploften.

Ze had niet verwacht dat hij achter haar aan zou komen.

Toen hij zich naar voren boog en haar met een merkwaardig intense blik in zijn staalgrijze ogen aankeek, stokte haar adem. Ze wachtte op de grote versierzin waarmee hij haar zou hopen te verleiden.

Glimlachend stak hij een hand op. 'Barman? Kun je drie Cosmo's naar de tafel achter me laten brengen?' Hij gooide een paar biljetten op de bar. 'Bedankt.'

Ze knipperde met haar ogen, want haar trots was gekrenkt. Toch kon ze het niet helpen dat haar een lachje ontsnapte. Net goed, had ze maar niet moeten denken dat hij haar kwam versieren terwijl er een volle tafel vrouwen op zijn terugkeer wachtte.

Met zijn hoofd scheef richtte de sexy man zijn aandacht op haar. 'Wat is er zo grappig?'

Ze probeerde niet naar zijn mond met smalle lippen te staren. 'O, niets.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'Weet je het zeker? Want ik kan vanavond wel een lolletje gebruiken.'

'Ik dacht dat je naar de bar kwam om me te versieren.'

Verrukt keek hij haar aan. 'Had ik dan kans gemaakt?'

'Hangt ervan af wat je gezegd zou hebben.'

Hij lachte, vol en diep, alsof hij dat vaak deed. 'Mag ik het proberen?'

Deze keer trok zij een wenkbrauw op. 'Je koopt drankjes

voor je schare aanbidders. Zelfs jij moet toegeven dat je al genoeg vrouwen om je heen hebt.’

Ze wachtte op een verdediging, excuses of een vlotte comeback. In plaats daarvan slaakte hij een zucht. ‘Eerlijk gezegd hebben zij zich op mij gestort en had ik het gevoel dat ik niet zomaar weg kon. Ik wil ze niet kwetsen. Ik laat ze een drankje bezorgen om de klap te verzachten.’

Ze vroeg zich af waarom ze hem geloofde. ‘Is dat je grote ontsnapingsplan?’

‘Ze zijn dol op Cosmo’s. Volgens mij hadden ze al een paar rondjes achter de kiezen voor ze zich op mij stortten.’

Ze beet op haar lip. Verdorie, ze vond hem leuk. Dat gebeurde zelden met mannen in clubs. ‘Oké, ga je gang. Doe je best.’

Hij stak haar meteen zijn hand toe. ‘Hallo, ik ben Sebastian Ryder. Leuk je te ontmoeten.’

Hm. Misschien was hij toch geen player. ‘Hoi, Chiara Kennedy.’ Automatisch gaf ze hem een hand. Zijn greep was warm en sterk zonder intimiderend te zijn.

‘Ik zou je wel een drankje willen aanbieden, maar zo te zien heb je net besteld.’

‘Ja, klopt.’ Ze vond dat hij een mooie glimlach had. Niet van die nep-witte tanden, glanzend van het dagelijkse bleken, die haar tegemoet flitsten. Ze zag dat er een stukje van zijn linker snijtand was afgebroken. ‘Kom je hier vaak?’

Deze keer lachte Sebastian en ze moest wel met hem meelachen. De oceaangeur van zijn aftershave prikkelde in

haar neus. Ze vocht tegen de aandrang zich naar hem toe te buigen en de geur diep te inhaleren.

‘Eigenlijk niet, nee. Ik was hier met wat vrienden van het werk, maar die zijn ervandoor. Jij?’

‘Mijn vriendinnen hebben me laten zitten. Ze hadden een noodgeval op het werk. Ik dacht: ik neem een drankje en dan ga ik naar huis.’

‘Dan was onze ontmoeting voorbestemd.’

Met gespeelde afkeuring schudde ze haar hoofd. ‘Hm, je deed het net zo goed.’

Hij gooide zijn handen in de lucht. ‘Oké, geen clichés meer, dat beloof ik. Door jou wil ik een betere man worden.’

Een grinnik ontsnapte haar. In de flitsende lichten bekeek ze zijn gezicht eens goed. Van dichtbij was hij nog aantrekkelijker. Zijn vierkante kaken, Romeinse neus en zware wenkbrauwen gaven zijn jongensachtig knappe uiterlijk wat scherpte, maar zijn ontspannen charme hield haar aan de praat, samen met de warmte die hij uitstraalde. Alsof hij zichzelf niet al te serieus nam. Te veel mannen hadden als doel elk gesprek te winnen; ze vergaten gewoon van het proces te genieten.

‘Hm, je bent grappig. Tenzij dat je grote plan is – opval-
len door te doen alsof je bescheiden en oprecht bent.’

Sebastian hield zijn hoofd scheef. Verbazing danste in zijn ogen. ‘Je bent bang dat ik dat soort man ben.’

‘Welk soort man?’

‘De man die doet alsof hij alles is, totdat blijkt dat hij niets voorstelt.’

Er kwam een zuchtje over haar lippen. ‘Het is tegenwoordig lastig waarheid en leugens uit elkaar te houden. Al die oppervlakkige beminnelijkheid. Dat je iemand leert kennen via een perfect kiekje en een cv als marketingtruc. Ik weet het niet, ik wou...’

Hij boog zich naar voren. ‘Wat?’

‘Ik wou dat ik eindelijk eens iemand kon ontmoeten zonder al die onzin en gewoon mezelf mocht zijn.’ Ze sloeg haar ogen ten hemel. ‘Maar dan zou ik mannen sneller afschrikken dan de eerste de beste groupie.’

Er flakkerde iets op in die rookgrijze blik, en even voelde ze chemie tussen hen, als een elektrische lading die vonkte. Ze sperde haar ogen open. Zo snel had ze zich nog nooit tot iemand aangetrokken gevoeld, en het bracht haar van haar stuk. Na zijn opmerking werd dat gevoel nog sterker.

‘Laten we dat doen.’

‘Wat?’

Zijn grijns was loom en zelfverzekerd. ‘Jij en ik. Samen onszelf zijn.’

Weer ontsnapte haar een lach. ‘O, tuurlijk. Klinkt goed, maar je zou meteen het hazenpad kiezen. Of liegen. Of doen alsof je zo’n diepzinnig, kunstzinnig type bent dat hunkert naar een zielsverwant, terwijl je eigenlijk afstand houdt.’

Zijn gezicht werd ernstig. ‘Ik lieg niet, Chiara.’

Ze kreeg kippenvel en haar hart sloeg op hol. Ze had het ineens warm en koud tegelijk en vroeg zich af hoe het zou zijn om haar lippen op de zijne te drukken, in het donker, heel even maar. ‘Ik ken je niet, dus hoe kan ik dat nou weten?’

‘We moeten allebei de sprong wagen. Ik ben bereid dat te doen, als jij het ook bent.’

Het was een krankzinnig voorstel. Ze kende hem niet. Ze wist niet eens of ze het wel wilde. Maar er kwam een kracht in haar naar boven, iets wat sterker was dan haar ratio – een intuïtief gevoel dat ze hem moest toestaan haar echt te zien – dus knikte ze instemmend. ‘Oké.’

Een lang ogenblik keken ze elkaar diep in de ogen.

‘Zullen we naar buiten gaan? Daar is het rustiger,’ stelde hij voor.

Ze volgde hem de achterdeur uit, waar de open patio verschillende groepen aantrok, die stonden te roken of in de koele najaarslucht rond terrasverwarmers stonden. Ze bemachtigden twee stoelen aan de zijkant, weg van de drukte, en gingen dicht bij elkaar zitten, met de knieën tegen elkaar en een nachthemel boordevol sterren boven hen.

‘Hoe beginnen we?’ vroeg Chiara.

‘Met vraag en antwoord. Ben je ooit verliefd geweest?’

Bij die recht-voor-z’n-raapvraag deinsde ze terug. ‘Wauw, jij draait er niet omheen, zeg.’

‘Ik ben het type dat in één keer het koude water in duikt. Laat jij je er liever voorzichtig in zakken?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb een hekel aan besluiteloosheid.’

‘Ik ook. Ga je de vraag nog beantwoorden?’

‘Nee. Ik bedoel, ik ben nog nooit verliefd geweest. Jij wel?’

‘Ja. Ik heb mijn hele studententijd met haar gedatet en

dacht dat zij de ware was. Volgens mij was ik de vrouw in de relatie. Ze brak met me en daarna verdeed ik mijn tijd op de bank. En ik ging op een dieet van alcohol en ijs.'

Ze beet op haar lip om niet te lachen. 'Gaan mannen na een relatiebreuk ook aan de wijn en Ben & Jerry's?'

Sebastian huiverde. 'Jezus, nee. Ik ben een bierdrinker en hou van Häagen-Dazs.'

'Was je echt verliefd op haar?' Chiara keek hem diep in de ogen en stond paf van het verdriet dat ze daar zag.

'Ja, echt. Ik ben nu dertig en ben nooit meer zo verliefd geweest. Ik wil mijn mens vinden. Iedereen zegt dat ik moet genieten van mijn leven als single, maar ik denk dat alles wat ik met iemand samen doe leuker zal zijn.'

Wat hij zei was zo eerlijk dat ze een gespannen gevoel in haar borst kreeg. 'Jij probeert het tenminste.'

'Het is raar. Als een vrouw wil trouwen, begrijpt iedereen dat. Een man? Dat is dan een loser, een watje of nog erger: een nerd.'

Ze gooide haar hoofd achterover en lachte. 'Jij bent vast geen nerd, Sebastian.'

'Herken je iets in mijn verhaal?'

'Wil je het eerlijk weten? Ik ben gefocust op mijn werk.'

'Een knus hoekkantoor met een mooi uitzicht?'

'Help, nee. Als ik in een kantoor aan een bureau gekluisterd zou zitten, zou ik doodgaan. Ik heb het gevoel dat ik het tegenovergestelde van een kantoorpik ben. Elke nacht droom ik over vliegen. Ik zweef boven de wolken en kijk neer op de wereld, en dan ben ik gelukkig. Totdat ik opeens

besef dat het niet kan aanhouden, dus ik flip en krijg een paniekaanval.’

‘Omdat je gaat vallen?’

‘Nee, omdat ik bang ben dat ik ergens vast kom te zitten.’

Sebastian hield zijn kin scheef, zijn gezicht stond peinzend. ‘Wat gebeurt er als je vast komt te zitten?’

‘Niets.’ Verstoken van emotie viel het woord in de ruimte tussen hen in. Toen nam ze wat afstand van hun spelletje, dat een beetje te dichtbij kwam, en gebaarde met een hand door de lucht. ‘Grappig, toch? Ik moet nodig een paar van die dromen ontleden. Welke dromen komen bij jou regelmatig terug?’

Hij negeerde haar vraag en boog zich naar voren, zodat de ruimte tussen hen kleiner werd. ‘Niet terugkrabbelen, Chiara.’

Ze reageerde stekelig. ‘Ik krabbel niet terug!’

‘Wat gebeurt er als je vast komt te zitten?’ vroeg hij opnieuw.

Deze keer trok er een rilling door haar heen. Het besef brandde op het puntje van haar tong; ze had het alleen nog nooit hardop uitgesproken, zeker niet tegenover iemand die ze net had ontmoet. Maar zijn blik was evenwichtig en kalm, en op de een of andere manier wilde ze de waarheid vertellen en zich veilig voelen bij hem, deze man die met haar onder de sterren zat.

‘Als ik vast kom te zitten zal ik nooit het leven hebben waarvan ik heb gedroomd. Dan zal ik nooit méér hebben.’

Chiara verwachtte dat hij zou huiveren van haar heb-

zucht en oppervlakkigheid, maar Sebastian glimlachte voorzichtig, alsof ze hem een kostbaar geschenk had gegeven. ‘Klinkt logisch.’

Ze glimlachte terug. En wist dat hij bijzonder was. Dat hij te vertrouwen was.

Ze praatten nog een uur. Het was lang geleden dat een man niet alleen leek te luisteren, maar haar ook hoorde.

‘Wil je iets gaan eten?’ vroeg hij plotseling.

Chiara aarzelde. Ze had al gemerkt dat ze verschillende dingen wilden en dat het op romantisch gebied nooit iets kon worden. Toch gonsde er een sterke band tussen hen, bijna alsof ze elkaar eerder hadden ontmoet, in een andere tijd, een ander leven. Ze wilde niet dat haar avond met hem ten einde kwam. ‘McDonald’s? Burgers, friet en een milkshake?’

‘Echt wel. Kom, dan gaan we.’

Ze haalden het eten af en gingen naar June’s Bluff, een klif met uitzicht op de rivier de Hudson en de grillige bergkam van Hook Mountain, die zich voor hen uitstreckte. Chiara hield van het schilderachtige plaatsje Nyack en de nabijheid van Manhattan. Het was een mooie mix van stad en dorp, en onder het eten genoot ze van het prachtige uitzicht. Ze praatten over van alles, deelden geheimen, verborgen dromen en de monsters in de kast die pas tevoorschijn kwamen zodra ze dachten dat ze veilig waren. Ze vertelde hem over haar afstandelijke relatie met haar ouders. Hij vertelde haar over zijn klootzak van een vader, die hem in de steek had gelaten toen hij nog jong was.

De dageraad brak aan. Beetje bij beetje verdrong het licht de duisternis. Haar blote voeten rustten op het dashboard van zijn auto. Het radiostation zond rockballads uit de jaren tachtig uit, het beste decennium wat muziek betrof, vonden ze allebei. Een koel briesje waaide door de open ramen naar binnen.

‘Ik wil je kussen,’ zei Sebastian opeens.

Chiara draaide zich om en haar hart maakte een sprong als een renpaard bij een starthek. God, dat wilde zij ook. Ze wilde die mond op de hare voelen en zich in deze verbinding storten, die met de uren sterker was geworden. Maar in de tijd die ze nu samen hadden doorgebracht, was ze tot een onthutsende ontdekking gekomen, eentje die niet veranderd kon worden.

Ze waren niet voor elkaar voorbestemd.

Dat wist ze in haar ziel, net zo sterk als ze het verleidelijke gegons voelde dat haar opriep de logica te negeren. Sebastian hunkerde naar liefde, familie, kinderen. Chiara had de open weg en reislust in haar hart nodig. Ze moest vrij zijn van relaties en verplichtingen, zodat ze alles kon doen waar ze ooit van had gedroomd. Misschien zou ze ooit veranderen.

Maar niet nu. Misschien wel nooit.

‘Dat moeten we niet doen,’ zei ze zacht. ‘Het kan nooit iets worden.’

Hij kreunde en liet zijn hoofd achterover tegen de leren stoel rusten. ‘Ik heb me nog nooit zo gevoeld. Misschien kan het wél iets worden.’

Ze glimlachte, want ook al zei hij dat, ze voelde dat hij ook wel wist hoe het zat. ‘We zouden elkaar pijn doen, en dan zouden we dit niet hebben. Deze nacht zal ik nooit meer vergeten.’

De zon kroop over de horizon. De hemel werd overspoeld door verblindende tinten geel, oranje en roze. Langzaam bewoog hij zijn hand en hun pinken streken langs elkaar. ‘In Your Eyes’ van Peter Gabriel schalde uit de speakers.

Zodra de zon helemaal op was, reed Sebastian haar terug naar de club.

Ze stapte uit de auto en hield haar hand boven haar ogen tegen de scherpe lichtstraal die haar het zicht ontnam. ‘Bedankt voor alles,’ zei ze.

Hij grijnsde, een beetje scheef, en die tand met het afgebroken hoekje bevestigde dat het allemaal echt was. Chiara wist dat ze zich dit moment voor altijd zou herinneren, deze man, die op de een of andere manier voorbestemd was geweest om even in haar leven te komen en haar de kans te geven zich open te stellen.

Ook al was zij degene die de beslissing had genomen, toch droomde ze vaak over Sebastian. Ze stelde zich voor dat ze hem op een dag weer zou tegenkomen en vroeg zich af of hun levens elkaar op een andere manier zouden kruisen. Dat idee vervulde haar met opwinding.

Tot de dag dat haar beste vriendin, Rory, hem voorstelde als haar vriend.

Daarna nam ze zich voor nooit meer aan die nacht te denken.

1

Het was een geweldige dag voor een begrafenis. De hemel huilde. Sebastian Ryder stond opzij van de groep en overzag de menigte rouwende mensen die zich rond het graf verdrong. De hagel striemde zijn gezicht. God, hij wenste dat hij het koud had. Hij wenste dat hij iets anders voelde dan de verdoofde leegte in zijn lijf. Als in een vreselijke meidenfilm – *Iron Magnolias* of zoiets – ontvouwde het tafereel zich in perfecte filmsymmetrie, van de stormwolken tot de kalme stem van de dominee en de keurige rij perfect gesteven zwarte pakken en regenjassen die hem het zicht op de elegant vormgegeven kist versperden. Koppels pakten elkaars hand vast, vrouwen snikten en mannen troostten.

Hij was alleen.

De vriendengroep van zijn vrouw bleef dicht bij elkaar, de handen ineengeslagen uit verdriet en solidariteit, als een barrière die de kist afschermdde van de nieuwsgierige blikken van buitenstaanders. Grappig, op dat moment voelde Ryder zich dat ook. Een buitenstaander. Ook al was hij drie

jaar getrouwd geweest met Rory, toch was het alsof ze haar vriendinnen altijd echt had toebehoord, de drie vrouwen uit haar jeugd die eerder als zussen waren. Misschien hadden zij altijd een deel van haar bezeten dat hij nooit had kunnen claimen. Daarom hield hij afstand en gunde hij hun het laatste afscheid.

Hij bekeek ieder van de vrouwen met de blik van een buitenstaander. Malia's lange, strakke vlechten hingen op haar rug en ze had haar gezicht opgeheven alsof ze weigerde terug te deinzen voor de uitstorting van de hemel. Ze luisterde aandachtig naar de woorden van de dominee, misschien omdat ze probeerde iets rationeels te vinden in een omstandigheid die de realiteit te boven ging. Aangezien Malia de meest logisch denkende van de groep was, dacht Ryder dat zij er de meeste moeite mee zou hebben het plotselinge verlies van een van haar beste vriendinnen te begrijpen.

Tessa sloot de rij. Ze had een felle frons op haar gezicht, duidelijk pissig over de hele ceremonie. Haar kleine gestalte straalde golven woede uit. Ze vonkten bijna uit de uiteinden van haar honingbruine krullen, die wild kroesden door de hagel. Haar slechte humeur werd alleen getemperd door loyaliteit en liefde voor Ryders vrouw en de rest van het groepje.

De dominee rondde zijn preek af, sloeg een kruisteken en knikte naar de vrouw in het midden. Met trage, sierlijke bewegingen nam Chiara achter de kist plaats en liet haar blik over de menigte rouwenden gaan. Ze had geen paraplu

in haar hand. Felrood haar wapperde in de wind. Een huid met sproeten. Een gulle mond, met lippen waar geen botoxnaald aan te pas kwam, omdat ze die niet nodig had. En het halvemaanvormige schoonheidsvlekje op haar rechterwang. Ze was van top tot teen gekleed in een donkere regenjas, leren laarzen en handschoenen, en weigerde haar hoofd te buigen voor de gure hagelbui.

Wijd uiteen staande ogen in de kleur van warme cognac weerspiegelden een rauwe droefheid die Ryder als een stomp in zijn maag voelde. Die droefheid zou hij nu ook moeten voelen, op dit moment, in plaats van... niets.

Haar stem verhief zich boven het geraas van de hagel als die van een operazangeres die uitnodigend naar de achterste rij reikte. 'Rory Veronica Ryder was meer dan een vriendin. Ze was een liefhebbende dochter voor haar geliefde vader. Ze was een toegewijde, liefhebbende echtgenote. Ze was de oprichter van een van de succesvolste door vrouwen gerunde bedrijven in de staat. Maar bovenal was ze een vrouw die intens liefhad, zelfs als iemand dat niet had verdiend.'

Die opmerking sneed en veroorzaakte een wond waaruit vrijelijk bloed vloeide. Jammer dat hij de pijn nog steeds niet voelde.

'Ze had een hart van goud en haar verliezen is groter dan het individuele verlies dat wij allemaal lijden. Het is een gemis voor de hele wereld.'

Weer sprong er een wond open.

'De hemel mag zich gelukkig prijzen met jou, Rory. Je hebt een voorbeeld gesteld voor alle achterblijvers. Ik

hoop dat het ons lukt dat voorbeeld te volgen.’

Er steeg een zacht gemompel uit de menigte op. Iemand snikte.

‘We houden van je.’

Chiara legde twee vingers tegen haar lippen en hield ze boven de kist. Een voor een deed iedereen in de menigte het gebaar na.

Ryder wilde dolgraag zijn hoofd buigen en zich verschuilen, maar hij was als gebiologeerd toen Chiara’s blik langzaam door de menigte ging en de zijne ving. De adem ontsnapte uit zijn longen als lucht uit een ballon.

De verbinding waartegen ze zich altijd hadden verzet, werd gelegd, hield stand en sidderde. Maar nu had ze een andere uitdrukking op haar elegante gezicht, eentje die hij zelden zag en waarvan hij wenste dat hij die nooit had gezien.

Haat.

Haar lippen verstrakten en ze keerde hem doelbewust de rug toe terwijl ze terug naar haar plaats liep.

De tijd vervaagde. De ceremonie kwam ten einde. Hij schudde handen en knikte gepast naar de mensen die hem overstelpten met condoleances. Uiteindelijk viel de menigte in kleinere, hechte groepen uiteen terwijl mensen naar hun auto liepen.

Ryder bleef onder de grote eik staan. Het ijs brandde op zijn huid tot die rauw aanvoelde, water sijpelde in ijskoude stroompjes langs zijn nek en rug omlaag. Hij staarde naar de kist van zijn vrouw totdat een hand op zijn arm hem met een schok bij zinnen bracht.

‘Jongen.’ De stem was zacht maar rauw. ‘We gaan naar het café om iets te eten en na te praten. Ga met ons mee.’

Hij knipperde met zijn ogen en staaarde Rory’s vader aan.

Zij had Mike ‘een vriendelijke reus’ genoemd, iemand met een kort lontje die ook snel vergeving schonk en dingen weglachte. De man, die zich in een pak met stropdas duidelijk ongemakkelijk voelde, had een groot lijf en een korzellige manier van praten, waardoor hij Ryder altijd deed denken aan een beschermende beer, vooral als het om zijn enige dochter ging. Mike was de eigenaar van de lokale *diner*, die jarenlang het middelpunt van al hun sociale bijeenkomsten was geweest. Ryder wist dat hij mee zou moeten gaan, in elk geval om Rory’s nagedachtenis te eren. Alleen kon hij nu niemand onder ogen komen. Hij kende zijn grenzen.

Hij schudde zijn hoofd en forceerde een glimlach. ‘Bedankt, Mike, maar ik kan het niet.’

De man fronste aarzelend zijn wenkbrauwen. ‘Weet je het zeker? Het is beter om nu niet alleen te zijn.’

Een vreugdeloze lach dreigde hem te ontsnappen. Ryder slikte de emotie in, want alleen zijn was precies wat hij had verdiend. ‘Nee, ik moet naar huis. Ik heb tijd voor mezelf nodig. Ik hoop dat je dat begrijpt.’

Mike knikte met een diepgeworteld verdriet in zijn ruwe gelaatstrekken gegrift. ‘Ja, ik begrijp het. Ik kom straks wel even bij je kijken.’

Ryder keek toe hoe zijn schoonvader wegliep, in zijn auto stapte en wegreed.

Hij bleef alleen achter. Zoals hij wilde. Zoals hij verdiend

had. Hij had tenslotte zijn vrouw gedood. Er was niets meer over.

Het duurde lang tot hij zich weer verroerde.

Hij had niet eens het respect om te komen opdagen.

Chiara wrong zich tussen de tafel en de bank door en probeerde haar opborrelende woede te beheersen. Het was makkelijker zich te concentreren op haar wrok tegen Sebastian, die niet alleen had geweigerd iets te zeggen bij Rory's begrafenis, maar ook het gore lef had de begrafenismaaltijd over te slaan. Alsof hij beter was dan zij allemaal. Hij nam zelfs afstand van zijn schoonvader, deed alsof Rory gewild zou hebben dat hij zich afzonderde en de mensen die van haar hielden negeerde.

Precies op dat moment zette Mike een schaal met kaasfriet en diverse wraps op tafel. Er hing een theedoek aan zijn riem, en hij had een schort over zijn begrafenispak aangetrokken. Blijkbaar had hij niet eens de tijd genomen om zich om te kleden. Haar hart brak toen ze naar zijn vertrouwde gezicht staarde en daar een leegte zag die nooit meer gevuld zou worden. 'Eet op nu het nog warm is, meiden.'

'Stop met bedienen en kom bij ons zitten,' zei Chiara, en ze klopte op de lege zitplaats waar Rory zou hebben gezeten. 'Achterin is er genoeg hulp.'

Hij glimlachte vreugdeloos. 'Ik blijf graag bezig, dat weet je. Ik kan niet...' Hij brak zijn zin af, verslikte zich in de woorden. 'Ik kan nu niet stilzitten. Niet wanneer ik klanten te bedienen heb.'

Hoewel Malia haar een bezorgde blik toewierp, klonk Chiara's stem ontspannen. 'Ik neem het je niet kwalijk, maar je hoeft je niet groot te houden. Er zijn hier geen klanten, alleen vrienden.'

'Precies,' zei Tessa, die een frietje in haar mond stopte. 'Wil je vanavond wat gezelschap, Mike? Ik kan op de bank slapen en je wegwijs maken in de wereld van romantische series op Netflix. Het aanbod is eindeloos.'

Hij snoof afkeurend, maar Chiara zag een waarderende schittering in zijn lichtblauwe ogen. Sinds zijn vrouw aan kanker was overleden had Mike al zijn energie in de opvoeding van Rory en het bedienen van zijn klanten gestoken. Hij had de groep onder zijn vleugels genomen en was hun huisvader geworden. De meiden waren al net zo beschermend tegenover Mike en checkten voortdurend hoe het met hem ging. 'Dat waardeer ik, maar ik heb een afspraak met een fles whisky en mijn bed. Kan het een andere keer?'

'Altijd,' zei Tessa, die de wilde krullen rond haar gezicht naar achteren streek.

Ze keken hem na terwijl hij terugliep naar de keuken, waar hij zich het prettigst voelde. Chiara durfde te wedden dat de man het grootste deel van de nacht hier zou blijven, omdat hij de troost van zijn tweede thuis verkoos boven het thuis waar Rory ooit had geslapen.

Mike's Place was een hoeksteen aan Main Street, een kruising tussen een chique café en een diner, met zitjes met rood beklede banken, een ouderwetse toonbank waar ijsdrankjes en ijscoupes werden geserveerd en de bekende